

sigtsmæssigt at lade vedblive, endogsaa i en længere Fremtid. Naar jeg sammenholder den Maade, hvorpaa disse Udtalelser ere skeete, med de Vittringer, som nu ere saldne fra den høitærede Finantsminister, saa forekommer det mig, at han nu langt mere har nærmet sig den Anskuelse, som jeg troer er den meest gjældende her i Salen, at man nemlig skulde søge at faae denne Afgift snarest muligt fjernet. Med Hensyn derimod til Spørgsmaalet om, naar dette burde skee, da troer jeg rigtignok, at der endnu er en væsentlig Forskjel tilbage mellem den høitærede Finantsminister og Udvalgets Fleertal samt flere af Forsamlingens Medlemmer, idet han, uagtet han nu indrømmer Usikkerheden af Afgiftens Ophør, dog ikke betragter den for i den Grad uhenigtsmæssig, og i den Grad ubillig, som de fleste Medlemmer her gjøre det. Naar man derimod, saaledes som vi, gaaer ud fra den Forudsætning, at Afgiften ikke alene i og for sig er uhenigtsmæssig, men at den ogsaa i en høi Grad er ubillig, naar den skal opkræves paa eet enkelt Sted, saa maa man ogsaa komme til det Resultat, at man maa sætte en bestemt Grændse for denne uhenigtsmæssige og ubillige Afgifts Vedbliven. Hvad det Første angaaer, nemlig Afgiftens Uhenigtsmæssighed, skal jeg vel ikke vende tilbage til de specielle Grunde, som ere anførte for og imod, navnlig ved den foregaaende Forhandling; men jeg skal dog, forsaavidt den høitærede Finantsminister atter er vendt tilbage til et enkelt Punkt, som han ogsaa forrige Gang fremhævede som en særdeles Anbefaling for denne Afgifts Vedbliven i Kjøbenhavn, nemlig at omtrent 29 pCt. deraf indkom ved den søværts Indførsel, tillade mig at gjøre ham opmærksom paa, at dette Forhold ialtsald kun var fuldkommen passende med Hensyn til Fortiden, men efter al Sandsynlighed ikke vil være det med Hensyn til Fremtiden, idet Hertugdømmerne nu ere stillede i et andet Forhold til den kjøbenhavnske Accise end det, hvori de tidligere have staaet. Tidligere maatte nemlig Consumtionsafgiften

erlægges af alle consumtionspligtige Varer, som indgik fra Hertugdømmerne; da der, som bekendt, indførtes en stor Mængde saadanne Gjenstande, navnlig Smør og andre fede Varer fra Hertugdømmerne, saa var det ogsaa naturligt, at en betydelig Deel af den kjøbenhavnske Accise kom ind ad den Vej, da Tilførselen skeete søværts. Nu er for Dieblirket Hertugdømmet Holsteen stillet i samme Forhold til Kjøbenhavn som et fremmed Land, forsaavidt Toldforholdene angaaer, og de Varer, som komme derfra, have da ikke at erlægge Consumtion, forsaavidt som de ere toldbesatte og denne Toldbesatning er høiere end Consumtionen. Dette vil altsaa gjøre en Forskjel med Hensyn til det Beløb af Consumtionen i Kjøbenhavn, som for Fremtiden vil indkomme ved den søværts Indførsel, og derved vil altsaa det Argument, hvortil den høitærede Finantsminister 2 Gange er vendt tilbage, saavidt det forekommer mig, tabe en væsentlig Deel af sin Betydning. Det, som imidlertid netop maa gjøre de af Forsamlingens Medlemmer, som betragte den kjøbenhavnske Consumtion som ubillig og uhenigtsmæssig, mere tilbøielige til at slutte sig til deres Anskuelse, som ville sætte en bestemt Grændse for Consumtionens Vedbliven, det er den Maade, hvorpaa den høitærede Finantsminister nu idag har ytret sig om denne Sag, idet han nemlig har gjort opmærksom paa, at den kjøbenhavnske Consumtionsafgift er den eneste indenlandske indirecte Beskatningskilde, hvorover Rigsdagen og Regjeringen endnu kunne siges at være fuldkommen Herre, og hvorover det altsaa er vigtigt at beholde fri Raadighed for Fremtiden, for at man i fornødent Fald kunde benytte den i en større eller mindre Udstrækning. Men, naar man antager, at denne er en uretfærdig og ubillig Beskatningsmaade, maa det jo netop være særdeles vigtigt, at man sætter en bestemt Grændse for en saadan fortsat Brug af samme, som den høitærede Finantsminister netop har vist sig tilbøielig til at ville gjøre.